

Stodoláčik

Internetový časopis MŠ Š. Furdeka

Školský rok 2018/19

J E S E Ň

Milí rodičia, starí rodičia a naši škôlkári, opäť prichádzame s našim internetovým časopisom ,v ktorom sa stretnete s veselými básničkami, múdrymi radami aj šikovnými nápismi, ako si spríjemniť jesenné dni

...a začneme peknou rozprávkou, v ktorej zistíte, že pár milých slov dokáže robiť hotové zázraky....

O LEOVI a belasej nezábudke

Na kraji starého Kamilkova stojí starý dom. Voľakedy sa okolo neho rozprestierala pekná záhrada. Rástli v nej stromy, kvety,

zelenina a všelijaké byliny. Lietali tam motýle a vtáci spievali pesničky. Dnes o tom už nič nesvedčí. Zostali tu iba vyschnuté stromu, kríky a plot, z ktorého chýba veľa latiek. Dokonca aj nádrž uprostred záhrady vyschla. V starom dome býva starý, zatrpknutý človek, Volá sa Leo. Nikto ho nemá rád. S nikým sa nechce rozprávať. Ba niektoré deti sa ho boja a preto radšej okolo jeho domu ani neprejdú.

V piatok babka Helenka porozprávala Lenke a Filipovi príbeh o pánovi Leovi: Pán Leo bol kedysi milý, veselý človek – vrela – rád sa zhováral s ľuďmi a pomáhal im. Každého okoloidúceho pozdravil úsmevom a pohostil jahodami, alebo pozval do svojej záhrady na skvelú mäťovú šťavu. Keď uvidel niekoho na ceste pri dome volal: „Dobry deň susedka! Prajem Vám pekny deň! Ako sa máte pán sused? Rád Vás vidím! Detváky pozrite aký krásny je tento svet!“

Žiaľ, istého dňa sa stalo čosi, čo pána Lea zmenilo. Prestal sa usmievať, odpovedať na pozravy. Ak ho niekto pozdravil, odvrátil sa a odišiel. Nikoho už nepozýval do svojej záhrady, s nikým sa nerozprával. Nikto z obyvateľov dediny nevie, čo sa vtedy stalo. Zostane to tajomstvom pána Lea. Zo dňa na deň bol pán Leo smutnejší a sklúčenejší. Po určitom čase sa mu prestali ľudia prihovárať. Je to veľmi smutný príbeh... – dokončila rozprávanie babka a vyšla do záhrady.

Lenka po celý deň rozmýšľala o tom, čo počula. Nemohla sa zmieriť s tým, že v dedine býva niekto, kto sa s nikým nerozpráva.

„Ved' pán Leo musí byť veľmi opustený“ – robila si starosti. V tom jej zišiel na um nápad. Obliekla si belavé šaty a nasadila slamený klobúčik. A hoci sa veľmi bála, otvorila bránu a vošla do záhrady pána Lea. „Bež odtiaľto! Čo tu hľadáš? – skríkol Leo, keď uvidel dievčatko. „Chcela som Vám zaželať dobrý deň“ – šepala Lenka trasúc sa ako osika. „Bež odtiaľto!“ zopakoval pán Leo.

Len čo dievčatko vyšlo zo záhrady, pán Leo si sadol na kameň a niekoľko hodín premýšľal. Potom vstal a pustil sa do práce. Je to neuveriteľné. Uplynulo sotva niekoľko dní a dom a záhrada pána Lea sa zmenili na nepoznanie. Dom mal znova namalované okienice a všetky škridly na streche. Na hriadkach rástli kvety i zelenina. Bránka prestala škriptať a nad záhradou znova poletovali motýle.

V nedeľu ráno si pán Leo obliekol zelené nohavice a nasadil si olivovozelený širák, vzal črepník s belasými kvetinami a pobral sa do Lenkinho domu.

„Dobrý deň, dievčatko !“ – povedal, keď uvidel na verande Lenku.

„Dobrý deň, volám sa Lenka“ – odpovedala prekvapene.

„To je pre teba Lenka“ – povedal pán Leo a podal dievčatku črepník s nezábudkami.

Je na neuverenie, že niekoľko milých slov mohlo zmeniť tak veľa. Smutný a sklúčený pán Leo bol znovu veselý a milý.

Básničkovo

**Videl šarkan na oblohe
letieť peknú krásku.
Zahľadel sa do jej očí,
hneď jej vyznal lásku.**

**Šarkanica zrumenela,
šťastne chvostom točí.
Vie, že tento milý šarkan
nespustí ju z očí.**

- Rozhneval sa javor milý, už je to nad jeho sily.

Vraj má všetkých listov dost', len mu robia samú zlosť.

- Stále šuštia šuchy-ruchy, spôsobuje mu to muky.

Nazlostil sa neborák, korunou potriasol – tak!

- Prvý lístok k zemi letí, za ním druhý, potom tretí.

A o chvíľ' márna sláva, konármi bez listov máva.

- A pod stromom, milé deti, leží listov ako smetí.

Nič to, ved' tá veľká krása, narastie mu na jar zasa!

Malý košík nesie vnúčik, veľký košík nesie vnuk.

Nazrú hubám pod klobúčik, nazrú hubám pod klobúk.

Dedko volá kdesi zdola:

„Tam je dubák ako hrom!“

Chlapci s dedkom neposedkom,

nakuknú pod každý strom.

Koše plné, ruky plné,

S úlovkom sa ponáhl'ame

rezko domov kráčame.

ku babke a ku mame.

...múdre hlavičky a šikovné ručičky...

.....robia pekné vecičky...

Úloha: Pozorne si prezri obrázok a nájdí listom rovnakého kamaráta

Múdre rady a návody... alebo, niečo o deťoch

Náklonnosť, nežnosť a lásku k dieťaťu nenahradia sladkosti ani dary

Zohľadnenie emocionálnej dimenzie prístupu k sladkostiam ako náhrade, prostriedku súcitu alebo odmeňovania je isto dôležitým aspektom na otestovanie zdravého životného štýlu. Premýšľať o stravovacích spôsoboch súčasných detí a uvažovať o tom, čo a ako môžeme napraviť v spojitosti medzi charakterom, vedomosťami človeka a jeho stravovacími návykmi je téma navýsosť aktuálna. Musíme si uvedomiť, že sladká chuť je deťom príjemná, uspokojuje ich, zmierňuje rôzne nepríjemné zážitky. Protipólom je pojem odriekania si niečoho. Pri konzumácii sladkostí dáva pocit istoty, znižuje strach, ale núti konzumovať čoraz viac, až raz konzumovanie prestane uspokojsovať. Preto každý druh odriekania si sladkostí je ďalším krokom k skutočnej vnútornej i vonkajšej slobode, k čomu sa snažíme postupne a veku primerane viesť deti už v predškolskom veku. Ak jeme menej sladkostí, menej slaných a tučných jedál, menej sa vozíme autom a viacej naopak s deťmi športujeme, venujeme sa turistike a ekoaktivitám, žijeme slobodnejšie a hlavne zdravšie.

Vychovávať svoje dieťa „protikonzumne“ znamená dať mu niečo, čo skutočne potrebuje: náklonnosť, nežnosť, lásku a voľnosť prejavu svojej osobnosti. To sa nedá nahradiť ani sladkosťami, ani hračkami a hrami. Mnohí rodičia obklopujú svoje deti drahými vecami a tiež potraviny používajú ako výchovný prostriedok. V takých podmienkach to deti nemajú ľahké: spoznať svoje požiadavky a konať podľa toho, napríklad vyjadriť radosť slovami, pocity gestami, oddýchnuť si ak sú unavené – mnohé deti jednoducho nedokážu prežiť radosť z dosiahnutého úspechu bez toho, aby neočakávali odmenu za tento úspech. Vyjadriť pozornosť, alebo uznanie dieťaťu vôbec nemusí byť spojené s ponúkaním sladkostí, odmeny, hračky. Naopak, môže byť nebezpečné, pretože vyvoláva pocit očakávania.

(Naša škola 7)

...ale predsa si len zamaškrtíme ...

a upečieme si Mafiny pani Jesene

Potrebujeme:

2 hrnčeky polohrubej múky

1 hrnček kryštálového cukru

1 hrnček mlieka

štvrt' hrnčeka oleja

2 vajíčka

2 jablká

2 polievkové lyžice kakaa

hrst' vlašských orechov

1 kypriaci prášok

1 čokoládu

Múku preosejeme do misky, prisypeme cukor, kypriaci prášok a kakao. Pridáme olej, celé vajíčka, mlieko. Všetko premiešame, najlepšie šľahačom. Jablká nastrúhame, posekáme orechy, polámeme čokoládu a vmiešame do cesta. Cestom naplníme košíčky na mafiny, alebo ho nalejeme do vymastenej formy na mafiny.

Upečieme a nezjeme všetky naraz 😊

... a v sladkej jesennej nálade si môžete vymal'ovat' omal'ovanku

